

SYMFONIE FANTASTIQUE Hector Berlioz 1830 -----

EERSTE AFDELING. Reveries, Passions. – Een jeugdig toonkunstenaar, wiens hart door een onbepaald verlangen gefolterd wordt, ziet voor het eerst een vrouwelijk wezen, dat alles in zich verenigt, ter verwezenlijking van een ideaal, hem door zijne verbeeldingskracht voorgespiegeld. Dit geliefde beeld verschijnt hem nimmer anders, dan vergezeld door een muzikale gedachte, die het hartstochtelijk maar edel en beschroomd karakter van het meisje schetst. Deze melodie en deze gedaante, vervolgen hem gedurig als een dubbele fixe idée. De mijmerende zangwijze, slechts door enkele zachte tonen van vreugde afgebroken, die tot de hoogste razernij der liefde klimt, de smart, de minnenijd, de innige gloed, de tranen der eerste liefde vormen den inhoud van het eerste deel.

TWEEDE AFDELING. Un Bal. – De jongeling staat te midden van een feestgewoel, verrukt in de beschouwing van de schoonheden der natuur; maar overal in de stad of op het land vervolgt hem het geliefde beeld, en verontrust zijn gemoed.

DERDE AFDELING. Scène aux Champs. – Eens avonds hoort hij de herdersdeun van twee elkander antwoordende herders. Deze samenspraak, het eenzaam oord, het suizen der bladeren, een schemering van hoop op wederliefde, alles verenigt zich, om aan zijn hart een ongekende rust en aan zijne gedachten een meer vriendelijke richting te geven. Hij verheugt zich, weldra niet meer alleen te zullen staan... Maar zoo het eens een dwaling ware! Deze twijfeling wekt zijne smart weder op; en licht en duisternis wisselen in dit Adagio af. Op het slot van hetzelfde herhaalt de een herder zijn eenvoudig lied; de andere geeft geen antwoord meer. In de verte rolt de donder; er heerst een diepe stilte in het eenzame oord.

VIERDE AFDELING. Marche au supplice. – De jongeling heeft de zekerheid, dat zijne liefde niet beantwoord wordt; hij vergeeft zich met opium. Dit is echter niet sterk genoeg, om hem te doden; het doet hem in diepen slaap vallen, in welken een droom hem verschrikkelijke gezichten voor den geest voert. Hij droomt, dat hij zijne beminde vermoord heeft, en dat hij, ter dood veroordeeld, zijne eigene terecht[t]stelling ziet. De tocht begint; een mars, dan eens somber en wild, dan eens plechtig en schitterend vergezelt denzelfden; daarin mengen zich het dof geluid der stappen en het woest getier der menigte. Op het einde van den mars treedt, als een laatste gedachte aan de beminde, de melodie der fixe idée weder tevoorschijn, maar, afgebroken door den houw der bijl, slechts ten halve.

VIJFDE AFDELING. Songe d'une nuit de Sabbat. – Hij ziet zich te midden van vreselijke fratsen, heksen, gedochten van allen aard, die zich tot de lijkstatie verenigd hebben, geklaag, gehuil, gelach, en wee groep dreunen door elkander. Ook de geliefde melodie doet zich nog eens horen, maar als een gemeen dansthema; zij verkondigt de komst der beminde, die met een juichend gebrul verwelkomd wordt. Er volgen helse orgiën, onder het geklep van doodsklokken en onder het parodiëren van het Dies irae.